

TU TAMBÉ ETS ZAQUEU!

La setmana

a d o l e s c e n t s i j o v e s

Qui és Zaqueu? Qui sóc jo? Què hi ha en mi de Zaqueu?...

En aquesta primera setmana volem presentar al personatge que farà camí amb nosaltres fins la Pasqua. Ho farem a partir del text evangèlic. Fora bo que no ens limitéssim a llegir-lo "a saco". Es podria fer arribar un sobre als nois i noies amb alguna carta que presentés al personatge i inclogués el text bíblic. Els que estiguin més tècnicament avançats podrien fer arribar als nois i noies un "mail" amb la mateixa intenció. Altre forma de fer-lis arribar el text fóra mitjançant un missatge al mòbil dient-lis que el proper dissabte han de recollir un sobre al local de l'esplai, al despatx parroquial, a la secretaria de l'escola...

Per aquest primer moment de "contacte" (cal que sigui abans del primer dissabte de quaresma) us suggerim aquest text per la carta (modifiqueu tot allò que convingui):

Hola (nom del noi/noia)

Potser no recordes qui sóc, o simplement no tens ni idea. El meu nom potser no et diu gran cosa. Sóc jueu, nascut a Palestina, en una ciutat anomenada Jericó. Ja saps que al meu país està la cosa "xunga". Enfrontaments d'uns i d'altres. Atemptats, represàlies, por, tensió... En serio, tiu, estan fotuts! Sí, sí, dic estan, no perquè jo m'hagi exiliat i visqui fora d'Israel, que va! Més aviat perquè en a mi – fins fa poc - no se'm donava malament això del conflicte. Mirava de treure'n el màxim de profit d'uns i d'altres. Treballava per l'administració, saps? Era el cap de recaptació d'impostos d'un dels sectors més conflictius de la zona. Constantment havia de mirar de fer contents tant als meus germans jueus com als palestins. Ja m'enteneu, fer la vista grossa, sobretot pel que fa als diners negres de la compra i venda d'armament. La meua feina era facilitar-lis la possibilitat de blanquejar els beneficis obtinguts creant empreses "fantasmes" que es dediquen a l'ajut i a la cooperació per la població d'ambdós bàndols (són les que més desgraven) i de tot plegat jo em duia una més que bona i suculenta pessigada. Com pots veure estic parlant en passat. Efectivament, fins fa ben poc aquest era el meu actuar i la meua manera de fer les coses. Fa cosa d'uns mesos vaig conèixer un jove que havia vingut a Jericó a col·laborar en una de les ong's

que intenten donar un cop de mà amb els més desafavorits d'aquesta castigada terra. Aquell jove havia estat visquent una experiència de pregària i servei en un poblet de França, crec que em va dir que es deia Taizé o quelcom semblant. En saber com em deia (no t'ho he dit encara, oi?, em dic Zaqueu) li va fer gràcia el meu nom i em va donar un llibre en el que hi sortia la història d'un personatge que es deia igual que jo però que havia viscut fa molts i molts d'anys, quan els la meua terra estava ocupada pels romans i sols era una de les províncies del seu imperi. La veritat és que no li vaig fer gaire cas, ni a ell ni al llibre que em va regalar.

La història fóra molt llarga però miraré de ser breu, sols dir-te que un bon dia d'aquells que estàs ben fotut amb tu mateix, per mil raons; i no t'agrades gens, i estàs fart de tot i de tothom, sobretot de tu mateix... Doncs, no sé el perquè, però vaig trobar-me amb aquell llibre a les meves mans. Hi havia una pàgina doblegada per la meitat, era el punt on començava la història del meu "tocayo". Vaig llegir-la i bé... em va deixar molt pitjor que estava. No t'ha passat mai? Sentia veritable fàstic de mi mateix. Vaig intentar passar d'aquell "marron", tot plegat em semblava una veritable merda i jo ben bé al mig de tot plegat. Vaig començar a prendre consciència de com m'estava aprofitant de la situació que vivia i viu el meu país, vaig adonar-me de com m'aprofitava del dolor i el patir de tantes persones, palestins i jueus, petits i grans... Intentava escapar-me de tots aquells mals de cap, fugir i ignorar la meua consciència. Les nits se'm feien eternes, no podia aclucar els ulls, i l'endemà quan em llevava tot ho veia més i més fosc... Vaig pensar en l'altre Zaqueu... Feia dies que em voltava pel cap. Perquè no? Perquè no mirar d'acabar amb tot com ell ho va fer. Un canvi radical, 180°!!! Seria capaç? Vaig mirar de trobar aquell jove, va costar lo seu però ho vaig aconseguir. En vàrem parlar, de les meves pors i de les meves seguretats. Em va demanar que llegís aquell llibre, l'Evangeli, tot sencer. La proposta d'estil de vida que des d'aquell llibre se m'oferia, com a poc, em semblava que podria donar-me molta més pau amb mi mateix.

No vull cansar-te. Sols que sàpigues que vaig entendre que em calia un referent vers el qual dirigir totes les meves capacitats.

Aquell jove no em va imposar res ni ningú, sols em va oferir un llibre i una història. La resta ho va fer el brutal

merder que tenia dins el meu cap i dins el meu cor, l'ofec i la necessitat de poder respirar i viure en pau amb mi mateix. Aquesta set vaig aprendre-la a apaivagar, no en llegir i meditar aquell llibre, sobretot en viure'l i dur-lo a la pràctica en les petites i les grans coses de la meua vida.

Bé, et deixo tranquil... Sols et vull fer arribar la mateixa història que va capgirar la meua. Segurament tu no et diguis Zaqueu, com jo i aquell personatge antic, però potser trobes que hi ha quelcom entre tu, jo i ell en comú...

Zaqueu, el del 2003

Després de llegir la carta de Zaqueu caldrà comentar-la entre tots juntament amb el text de l'Evangelí:

Què és/era el que centrava la vida de Zaqueu 2003 abans de conèixer aquell jove?

Què és/era el que centrava la vida de Zaqueu de l'Evangelí abans de conèixer Jesús?

Ambdós Zaqueus han aconseguit creure's que el món gira al voltant d'ells. Passant de tota norma i ètica, sols hi ha un únic motor que fa girar tot el món en el que ells viuen, el dels seus propis interessos econòmics, els seus afanys de riqueses i comoditats, de luxes..., de viure bé! No els preocupen els problemes dels altres, si tenen dificultats o no. No sols són indiferents a les necessitats i els mals de les seves èpoques sinó que per més "inri" han après a treure'n profit de les desgràcies dels altres sense cap mena d'escrúpols.

Fóra bo cercar situacions anàlogues a les nostres vides:

Mai ens hem aprofitat de ningú en el nostre propi benefici? Amics, companys, família...
Quantes vegades hem sabut aprofitar-nos, pel nostre propi interès, del mal d'algú, del dolor dels altres? Mai ha carregat algú amb les culpes de quelcom que has fet tu, quedant tu com el bo de la pel·lícula?

Al voltant de què o de qui gira la teua vida?

Podríem fer una dinàmica per parlar-ne una mica. Què ens caldrà? Per damunt de tot ser molt i molt sincers! (d'altra banda de què serveix enganyar-nos? per viure una falsa felicitat?).

El que més valorem al centre

La dinàmica és, en sí, molt senzilla. Necessitarem un espai per trobar-nos amb el grup. És preferible que no sigui massa gran (es faria molt llarg tot plegat). Ideal per aquesta dinàmica sis o set persones. Si el grup és prou gran millor fer-ne dos o els que convinguin.

La setmana

· Caldrà també una taula al voltant de la qual poder seure'n tranquil·lament. Que hi hagi papers i bolígrafs al damunt (per si de cas).

· Una cartolina, o un drap que sigui més petit que la taula...

· Diferents petites cartolines o papers (una tercera part d'un DIN A3) en els que hi escriurem per exemple:

"un apartament a la platja"

"una moto"

"play-station2"

...

(aquestes cartolines no les han de veure fins a la segona part de la dinàmica)

Al mig de la taula posarem la cartolina o el drap. Es demanarà als nois i noies que després de no gaire més d'un parell de minuts posin al centre de la taula, d'allò que cadascú té, el que més valoren.

En silenci cadascú va deixant al centre el que més valora. (caldrà que l'animador/animadora prengui nota de l'ordre en que van deixant les coses) Quan tothom han acabat cadascú explica perquè ha deixat allò, perquè és allò el que més valora.

(Cal ajudar als nois i noies a que no siguin exageradament superficials. Que no donin respostes de l'ordre "doncs perquè és el que més valoro i ja està"!)

Quan hem acabat aquesta primera "ronda" i sense fer-ne cap valoració tornem a demanar silenci. Serà el moment d'afegir les cartolines petites amb els objectes que hi havíem escrit i començant pel primer que ha deixat allò que més valorava, cadascú anirà agafant una cosa de les del centre de la taula sense poder agafar la que ell mateix hagi deixat.

Farem una segona ronda de intervencions demanant de nou perquè ha triat cadascú l'objecte que ha triat.

Després, entre tots mirem de treure'n alguna conclusió de la dinàmica.

Què en pensen del què hem fet? Quin sentit creuen que té? Com s'han sentit en els diferents moments de la dinàmica? Què han sentit? Quins són els criteris que han emprat per deixar un objecte o altre? Segons el que han decidit a cada moment, quina seria l'escala de valors per la qual actuen? Què és el que més valoren? Què és el que centra la seva vida? Hi ha alguna similitud amb els Zaqueus dels que hem parlat abans?

Pregàries i textos amb els que podem cloure l'activitat **RESPOSTA PERSONAL A L'ABSOLUT**

Diu Déu: *Dóna'm el teu cor ...*

I després en resposta a la meua perplexitat, li sento dir:

On està el teu tresor,
allà està el teu cor.
Els meus tresors... Heu-los ací:
persones... llocs...
ocupacions... coses...
experiències del passat...
esperances i somnis del futur...
Prenc cada un d'aquests tresors,
li dic unes paraules
i el poso en presència del Senyor...

De quina manera li donaré aquests tresors?

Mentre el meu cor descansi
en passats tresors,
estaré fossilitzat i mort,
doncs, la vida només està en el present.
Així doncs, em desprenc
de cada un d'aquests passats tresors,
d'aquests daurats dies d'ahir.
I a cada un li explico que,
encara que li estic summament agraït
per haver entrat en la meua vida,
ara ha de sortir d'ella...
contràriament, el meu cor
no aprendrà mai a estimar el present...

Però el meu cor també està en el futur.
Els seus angoixants temors
pel què haurà de ser el demà,
consumeixen molta de l'energia necessària
per viure plenament el què és l'avui.
Faig un llistat d'aquest temors...
doncs, la vida només està en el present.
Així doncs, em desprenc
de cada un d'aquests passats tresors,
d'aquests daurats dies d'ahir.
I a cada un li explico que,
encara que li estic summament agraït
per haver entrat en la meua vida,
ara ha de sortir d'ella...
contràriament, el meu cor
no aprendrà mai a estimar el present...

Però el meu cor també està en el futur.
Els seus angoixants temors
pel què haurà de ser el demà,
consumeixen molta de l'energia necessària
per viure plenament el què és l'avui.
Faig un llistat d'aquest temors...
i a cada un li dic:
Faci's la voluntat de Déu,...
observant l'efecte que això produeix en mi,...
sabent des del fons de l'ànima
que Déu únicament pot desitjar el meu bé...

Tinc el cor posat en els meus somnis,
en els meus ideals, en les meves esperances...

que em fan viure una ficció futura.
I a tots ells els dic:
Faci's la voluntat de Déu,...
que Ell disposi de vosaltres com cregui oportú...
Després d'haver rescatat la part del meu cor
que estava presa del futur i del passat,
examino ara els meus tresors presents:
I a cada una de les persones estimades
li dic amb tendresa:
Ets molt volguda per mi,
però no ets la meua vida.
Tinc una vida per viure,
un destí per buscar
i que és diferent de tu...
I dic als llocs... i a les coses..
a les que estic lligat:
Us aprecio molt, però no sou la meua vida.
La meua vida i el meu destí són diferents de vosaltres.
Dic això a les coses
que semblen formar part integrant del meu propi ésser:
la meua salut... les meves ideologies...
el meu bon nom, la meua reputació...
I dic inclòs a la meua vida,
que un dia haurà de sucumbir davant la mort:
Ets desitjable i meravellosa,
però no ets la meua vida.
La meua vida i el meu destí són diferents a tu.

Al final em quedo sol davant el Senyor.
I li dono el meu cor, dient:
Tu, Senyor, ets la meua vida.
Tu ets el meu destí.

A. de Mello, *El Manantial*
Ed. Sal Terrae

HOLA, SENYOR

Hola, Jesús.
Tu coneixes les meves il·lusions i les ganes de fer
quelcom.
Tu veus les meves energies i possibilitats.

Sóc una força jove.
A vegades tinc ganes de menjar-me el món
i demostrar que jo també valc.
Sé que per tu valc molt,
i això m'anima enormement.
Gràcies, perquè confies en mi.

Però Tu coneixes també les meves limitacions i
defectes.
No puc ni vull enganyar-te
seria ridícul.
Estàs veient les meves ganes de lluir-me i cridar
l'atenció.
Saps molt de la meua comoditat, del meu egoisme i
vagància.
Coneixes les dificultats per ser amo de les meves
energies.

La setmana

Et dones compte perfectament quan no sóc sincer.
 Ajuda'm.
 No deixis que les possibilitats que tinc a dins,
 quedin ofegades per aquestes debilitats.
 No deixis que em vencin les meves fallades i les meves
 faltes.
 Al contrari, ajuda'm a vèncer.
 Ajuda'm a triomfar en tota la línia.
 Gràcies per la teva ajuda.
 Confio en Tu, Jesús.

PARAULES DE JESÚS

Escolta, saps què pretenc fer de tu?

Una persona amb els ulls oberts.
 Un lluitador sense fatiga.
 Un veritable cristià,
 perquè les coses estan tan falsejades,
 que donen el nom de cristià a qualsevol.

Una persona elemental, sana, sense mites ni fetitxes.
 Una persona de consciència sempre en suspens. Sense
 rutines!

Una persona dura i tendra a la vegada,
 capaç de compartir, de donar i rebre generosament.

Pretenc canviar-te completament el cap i el cor.
 Són molts els que corren rera el plat de la droga,
 que estimula la gana amb un boig desig de menjar-
 la.
 Aquests, només serveixen per ser notaris, enginyers,
 metges, veterinaris, funcionaris;
 per guanyar diners, divertir-se, fumar, passejar, lligar...
 La veritat, però, és que no serveixen per res que si-
 gui digne d'una persona.

Tu t'has d'entrenar per estar en forma moral
 i ser capaç de lluitar contra corrent,
 de pensar diferent i per compte propi,
 de no empassar-te tots aquests rotlles...
 Que no t'enxarxi la propaganda!

Pretenc fer de tu una persona sana, original i no una
 còpia, que siguis tu mateix en cada ocasió i
 circumstància.
 No t'adones que ens sotmetem a la total imitació?
 En aquesta societat massificada, si no vigiles,
 acabaràs sent un número.
 No vulguis que et robotitzin!

Vull fer de tu una persona lliure.
 Pot ser? A vegades ho dubto.
 Però... sí, és possible!
 Seràs una persona lliure si tu vols.
 Jo tan sols t'assenyalo el camí...
 T'asseguro que és més fàcil i més còmode
 ser un tipus normal, com tots.

I riure amb els llavis, i repetir tòpics,
 i jugar a l'amor mentre arriba la mort.
 És molt més fàcil; no es necessita cap esforç;
 només t'has de deixar portar.
 Vull que siguis una persona d'EVANGELI
 per viure'l a ran de terra,
 sense sorolls ni parapets de frases;
 un evangeli que topi de cara amb el que considerem
 normal.

VULL CONÈIXER-LO, M'HAURÉ D'ENFILAR!

2a setmana

a d o l e s c e n t s i j o v e s

Crist te quelcom prou interessant a dir a la teva vida com perquè li dediquis un temps. Dóna-li una oportunitat!!!

Quants "missatges" ens arriben a les nostres oïdes i als nostres "cervellets"!!! Quasi bé sempre, sense voler-ho, ens empassem una de merd...! Perdó! Però que no és veritat que molts nois i noies de la vostra colla poden parlar sense haver de consultar masses "documents" sobre "Gran Hermano", "Operación Triunfo", la lliga de fútbol, l'eurocopa... per dir quelcom. Molts també podrien parlar sense gaires problemes del "Senyor dels Anells", d'en "Harry Potter", i aquests encara..., el darrer video joc de la "nintendo", de la "game-cube" o de la "play-station". Ens "taladran" des d'un lloc i altre amb tota una colla de missatges que descaradament o més amagada arriben a nosaltres. Volent o no donem oportunitats i els hi regalem el nostre temps (de vegades no gens poc) a tota una colla d'informació i deformació "escombrària" que ens envolta.

A què i a qui donem oportunitats a la nostra vida. Som conscients que de vegades els "missatges" més importants que ens haurien d'arribar passen del tot desapercebuts ben a prop nostre?

Dinàmica del mercat

Avui sí que és convenient que el grup sigui ben gran. Bé, tot el que doni de si. Volem dir que la dinàmica és més interessant si els que integren el grup són una vintena (per exemple).

Dels vint en farem dos grups (si no sou vint caldrà dividir el grup en dos igualment). La meitat del grup seran "venedors" i l'altre meitat seran "compradors".

Caldrà tants sobres com jugadors en tinguem. Bitllets del "banc del mcec" per valor de 5, 10, 20, 25 •

Es separen els grups posant-ne cadascun en parets oposades dins la mateixa sala. Els "venedors" hauran de pensar, cadascú i sense comentar-ho a ningú ni als del seu grup, un producte per vendre. També hauran de pensar el preu al que el vendran i si volen fer alguna oferta, per exemple en el cas de unitats fer-ne algun descompte si el comprador es queda mitja dotzena o si és a pes el que és ven doncs fer-ne algun descompte si es queden cinc kg.

Cal saber que el poder adquisitiu dels "compradors" no sobrepassarà els 50•.

Als "compradors" se'ls hi donaran com a mínim 10• i 50• com a màxim. Es pot fer en sobres tancats per ser més arbitraris. A cada comprador se li donarà un sobre-moneder amb els diners dintre. No tots tindran la mateixa quantitat d'•. N'hi haurà qui en tindrà més i qui en tindrà menys. També se'ls hi demanarà als "compradors" que pensin en el que volen comprar (no podem sortir de casa sense haver fet la llista de la compra, ens arrisquem a comprar qualsevol bestiesa que no necessitem) màxim dos coses. En cas de que trobin el que volen comprar podran regatejar i discutir el preu amb els venedors. A l'ordre de l'animador el mercat obre les seves portes i a crits (com autèntics verdulaires i peixaters) cada "venedor" ofereix el seu producte i el preu al que ho ven...

"compra guapa, a sis euros, pomes, pomes, pomes ben bones i fresques..."

Abans de que el mercat obri les seves portes cal que fem alguna prova de veu. La gràcia del joc es que cridin força i no s'entenguin...

Després d'uns 5 minuts (més o menys) es tanca el mercat. Els compradors tornen al seu lloc i repassem la situació.

Algú ha pogut comprar? Han trobat el que buscaven? Tenien prous diners per comprar el que volien?

Algú ha pogut vendre alguna cosa? Ho ha fet al preu que havia pensat en un principi o ha hagut de regatejar.

Després d'aquesta primera ronda de mercat en farem una segona. Als venedors se'ls hi ofereix la possibilitat de canviar de producte si ho volen. També els compradors podran canviar de producte si ho volen llevat dels qui hagin pogut comprar que ho hauran de fer obligatòriament.

A l'ordre de l'animador/animadora el mercat torna a obrir les seves portes. Quan hi hagi força de bulla se li demana discretament a algun (només un) dels compradors que vengui amor tot passant pel mercat dient-ho fluixet i sense aturar-se... Se li demana també que en la posada en comú no intervingui fins que se li requereixi.

"venc amor, venc amor..."

Passat un temps prudencial es torna a tancar el mercat i procedim a revisar el que s'ha comprat i el que s'ha venut, si s'ha canviat de producte i perquè.

Comentem la jugada en el grup ja assegut-nos a taula.

Com ens hem sentit? Què hem sentit? Què te a veure el que hem fet amb la nostra vida? Què estem disposats a donar als altres? Quan veiem que els altres no ens accepten com som "canviem de producte" per tal de ser acceptats? Què esperem de les persones? Acceptem els que ens ofereixen sigui el que sigui? Si d'una amistat, d'una relació del tipus que sigui espero quelcom i no ho rebo que faig? Cerco altres persones? Em conformo amb el que hi ha? Dono oportunitats als altres? I a mi mateix?

Algú s'ha adonat que hi havia un venedor ambulat? Qui era? Què venia? Perquè no ens hem assabentat? Què et fa pensar això? Donem sempre oportunitat a les persones que més poden aportar a les nostres vides? És possible que quelcom tant important com l'amor, l'amistat, l'esperança, passin ben a prop nostre i ni ens adonem perquè anem a "pinyó fixe"?...

Jesús te quelcom prou interessant a dir a la teva vida com perquè li dediquis un temps. Dóna-li una oportunitat!!!

Pregàries i textos amb els que podem cloure l'activitat

CANVIAR JO PERQUÈ CANVIÏ EL MÓN

El sufi Bayadid diu parlant de si mateix: de jove jo era un revolucionari i la meva oració consistia en demanar a Déu: Senyor, dóna'm forces per canviar el món.

A mesura que em vaig anar fent adult i adonar-me que m'havia passat mitja vida sense haver arribat a canviar una sola ànima, vaig transformar la meva oració començant a dir:

Senyor, dóna'm la gràcia de transformar tots aquells que entrin en contacte amb mi. Encara que siguin tan sols la meva família o els meus amics. Amb això sol em donaré per satisfet.

Ara que ja sóc vell i tinc els dies comptats, he començat a comprendre que gran que havia estat la meva estupidesa. La meva única pregària és la següent:

Senyor, dóna'm la gràcia de canviar-me a mi mateix.
Si jo hagués pregat així des del principi, no hauria malgastat la meva vida.

A.de Mello (*El canto del Pájaro*, S.T. 1982)

2a setmana

Resistir la temptació de buscar la falsa pau de la comoditat i la ceguesa.

Fes-me un inconformista amb l'error, la injustícia, l'odi, un insatisfet amb la farsa del món, però amb un gran desig de treballar per millorar-lo.

Fes-me un indòmit del teu Regne, que és fe i justícia, digne de rebre aquelles paraules teves: En el món tindreu estretors; però no us amoïneu: Jo he vençut el món.

ORACIÓ DE LA REBEL·LIA

Arribo davant teu, Senyor, amb humilitat a demanar-te rebel·lia.

Vull viure compromès amb la justícia.

No vendre'm per res ni davant ningú.

TU, BAIXES O KÈ!

3a setmana

a d o l e s c e n t s i j o v e s

Déu es fa present a les nostres vides de moltes maneres. encara que no ens ho sembli, està sovint a prop nostre, molt més del que podem imaginar.

Déu tot i que desitja tenir amariat amb tu, no busca necessàriament que li donem culte. Per Ell, l'autèntic culte, l'autèntica adoració està en estimar-nos mútuament, en servir als que ho necessiten, en sortir dels nostres egoïsmes i orgulls.

Per això, Ell sovint de forma discreta es farà present enmig nostre i ens animarà a donar el millor de nosaltres mateixos.

A vegades es presenta en el silenci de la nit, quan estem sols, i ens parla suaument al cor, ens convida a revisar les nostres vides, ens porta ànim i consol, i igual que quan ha arribat, marxa sigilosament.

Altres cops vindrà a través d'una persona, d'una situació que et trobes al davant i a la que tens que respondre d'alguna manera. Déu t'anima a ser just, a ser autèntic, a sortir de tu mateix i atendre als altres, et convida a cercar dins teu i treure tot allò de bo que tens...

I enmig de tots aquests moments hi ha vegades, ocasions en que es pot produir un encontre.

A voltes és Déu mateix que el provoca. Es fa més present, més fort, es mostra més obertament cercant iniciar diàleg amb tu. Altres cops ets tu el que iniciis el «contacte». Quan tens un cor obert, quan estàs positiu, quan tens els sentits atents... com si d'un bon detectiu es tractés, el «descobreixes».

Les mirades es creuen. Com quan vas pel carrer i et creues amb moltes persones, però una et mira especialment, els ulls es troben, i s'inicia un «contacte» una «comunicació» que no és encara verbal. en el cap surten les preguntes «qui és?, que el conec?, perquè em mira?». La dinàmica d'avui va sobre això, sobre mirades, sobre estar disposat a que un «imprevist», quelcom no esperat irrompi a la teva vida i les coses comencin a canviar...

Dinàmica de les mirades

Es posen els nois/es en parelles. Amb qui es vulgui. Poden fer ells les parelles o millor, si les fa el monitor, posant expressament algunes persones juntes (potser nois que no tenen massa diàleg entre ells, o gent que no es coneix prou...)

Primer estan amb els ulls tancats. Llavors, se'ls explica la dinàmica. És molt simple. Saben que tenen algú al davant. Segurament saben de qui es tracta.

Un cop obrin els ulls (al senyal del monitor), se'l trobaran mirant-lo als ulls. I ell haurà de fer el mateix. Han d'aguantar-se la mirada mútuament. I cal que acullin aquest instant de comunicació no-verbal.

No es tracta només de mirar-se sense riure, es tracta de mirar profundament als ulls de l'altre i descobrir què hi ha al darrera...

Quan el monitor ho creu oportú s'acaba el joc i es comenten els sentiments que han tingut.

Es tracte primer d'analitzar les reaccions primeres i més a flor de pell. Han pogut aguantar-se la mirada?, s'han sentit incòmodes?, s'han excusat «rient» (en aquest cas és la fugida i l'excusa perfecte per no aguantar la mirada, fer-lis notar això), o bé han estat capaços de mirar-se i «comprendre's» una mica millor.

A vegades es pot donar el cas que el monitor ajunta en la mateixa parella dues persones que no es suporten o que estan enfadades entre ells. S'han mirat? o han evitat mirar-se? no s'han volgut ni comunicar amb la mirada?... Perquè ens incòmoda que ens mirin?, que cerquem quan mirem a l'altre?...

En definitiva es tracte de fer-los adonar de les moltes formes de comunicació que tenim. Mirar, mirem molt, i veiem moltes coses, però a vegades una mirada pot ser important, o trasbalsadora, o intimidatòria, o consoladora... Déu també ens mira, i a vegades directament als ulls. Quina resposta li donem? apartem ràpidament la mirada, indicant que no hi vull saber res amb Ell?, o per por tanco els ulls?, o simplement li torno la mirada? de fet una mirada sols en demana un altre mirada... , però sovint ni capaços d'això som. Jesús

SI, VINE A CASA!

4a setmana

a d o l e s c e n t s i j o v e s

Generalment no convides a tothom a casa teva. De fet, casa teva és sobretot el teu espai, la teva habitació, on amb una mirada ràpida, s'hi troben totes les coses que t'importen. Depèn de l'ordre o desordre, es pot copsar la teva personalitat. Fer entrar algú a la teva habitació és signe de confiança.

Saps que pots tenir les coses posades de qualsevol manera, però no importa. Saps que potser hi ha la roba tirada per allà, però no importa. Saps que la teva música preferida està a la vista, que si tens algun «hobby» serà descobert, que es veurà si tens llibres o no, si la casa és gran o petita, si tens moltes coses o poques... però no importa.

Quan algú el convides a casa teva, el deixes entrar al teu univers particular, el deixes passar al teu espai dins del món... per això la persona que hi entra mereix la teva confiança, la teva amistat. Pots fiar-te d'ella, saps que t'accepta tal com ets i per això no importa que vegi el teu món, que hi formi part.

Quan em plantejo si Déu ha d'entrar o no a la meua vida, entenc que no serà una visita de cortesia, ni només un moment passatger. La proposta de Déu és duradora, és «de família», per tant que està cridada a durar sempre. Per permetre que Déu entri en mi, per permetre que formi part del meu món... cal primer tenir-hi confiança. Cal veure si m'accepta tal com sóc... perquè sé que si ve per jutjar-me, per criticar-me, per qüestionar-me... no el vull, ara si m'accepta tal com sóc, si puc ser davant d'Ell jo mateix sense pors... llavors...

Dinàmica dels cartells

La següent dinàmica és aquesta: a cada noi se li posa un cartell a l'esquena, que ell no sap què hi posa.

La idea és que siguin força variats i originals. Així per exemple poden ser com aquests:

- Saluda'm sempre que em vegis.
- Faig pudor.
- Tracta'm com al teu millor amic.
- Allunya't de mi.
- Somriu-me sempre.
- Fes cara de fàstic quan em vegis...

I més cartells en aquesta línia. Es penjen els cartells a l'esquena dels nois i se'ls fa caminar en un espai, de manera

que podem anar llegint els cartells dels altres, i anar-se comportant segons el que hi troben. Alhora per les reaccions dels altres envers ells, poden anar descobrint què diu el seu propi cartell.

Evidentment hi ha dos tipus de cartells, aquells que et fan sentir bé, i els que et marginen. Cal fer-ne esment en com reacciona la gent.

Al cap d'una estona, agafeu un o dos nois i doneu-los la següent instrucció: a tot els que trobeu feu-los una abraçada, especialment als que tenen cartells negatius a l'esquena.

I altre cop a veure les reaccions. Sobretot els que han patit el menyspreu dels altres, veure com reaccionen davant les abraçades que reben.

Quan es vegi oportú, s'acaba la dinàmica i ens asseiem.

Que bé ens sentim quan ens acull tothom i ens estimen... que pensem llavors?, som capaços de correspondre?, ens fixem en els que no tenen aquesta sort i mirem de tractar-los igual que ens tracten a nosaltres? o bé fugim dels «marginats» no fos cas que ens encomanessin alguna cosa?

Som justos o som sectaris? I en el cas de sentir-nos acollits, què estem disposats a fer per mantenir-ho? Tinc por a que les coses canviïn?, i si es així, per què, que no tinc confiança en els meus amics o en mi mateix?

I si em rebutgen, com em sento?. Miro d'arreglar les coses, o bé no vull saber-ne res dels altres?. Que sento dins meu?, rancor, odi, menyspreu? com em sento amb mi mateix?, tinc prou autoestima com per acceptar-me tal com sóc encara que això no em faci ser el «noi/a» de moda?

I quan em sento apartat, i algú m'accepta i m'estima, que penso?, que m'enganya, que se'n burla?, que cerca alguna cosa de mi, i per tant que la seva acollida és «interessada»?, o bé l'acullo amb agraïment i em deixo estimar?. En el rebuig dels altres, m'he tancat tant i m'he endurit tant que ara ja no deixo que ningú s'acosti a mi?, tot i saber que el que més necessito és que m'acceptin tal com sóc?.

...I TOT VA CANVIAR!

5a setmana

Aquesta setmana, recuperem en part la reflexió de la setmana passada i mirem de projectar-la més enllà de nosaltres.

Vèiem que malgrat les acceptacions o rebuigs del món, Déu sempre està disposat a estimar-nos i acollir-nos tal com som. Aquesta abraçada del nostre Déu ens ajuda a sentir-nos estimats i ha animar-nos per tal de continuar endavant malgrat tot.

Ara bé, hi ha un misteri en aquesta abraçada. Cada cop que sóc capaç d'abraçar a un altre, el meu interior creix, i jo em trobo a mi mateix. Hi ha gent que no para de demanar «abraçades» i d'abraçar-se a si mateix. aquesta gent està orientada només vers si mateixos, sense capacitat per adonar-se dels altres, i ni molt menys, per dedicar-s'hi.

En canvi, si acollim l'abraçada incondicional d'algú altre (de Déu), això ens obliga a continuar en aquesta dinàmica (només que sigui per correspondre en agraïment), però a més, ens mostra un camí molt millor del que imaginàvem: el de la donació, el de fer feliços als altres.

Mirem el nostre entorn, mirem el nostre barri, la nostra ciutat o poble... obrim primer els ulls i contemplem quines persones, situacions, ens semblen mancades d'amor i afecte, en quines realitats s'hi posa l'etiqueta de «marginal», «poc interessant», «no fer-li cas», «no val la pena»... Cal doncs fer una mirada oberta i justa entorn, tant en situacions com en persones, i llavors, la crida que ens fa l'abraçada de Déu és a estar en sintonia amb Ell. Com?, doncs participant de l'esperit de l'abraçada de Déu. comproment-nos amb Ell i amb el món.

Així la dinàmica d'avui és el **compromís**, però fet perquè toca fer-lo, sinò que cerca el sentit en la necessitat de justícia, de veritat, d'igualtat, d'amor i perdó que té el nostre món, la nostra societat, el nostre poble, barri, i persones més inmedates a nosaltres. El compromís és participar de la joia del Pare de comunicar l'alternativa de Déu pel món i pels homes i dones.

Aquesta és la proposta com a grup en aquesta cinquena setmana.

Amb tot també afegim una segona possibilitat: Donat que estem en temps quaresmal, dins d'aquest espai litúrgic, se'ns convida a tenir una mirada sobre nosaltres mateixos i

reconèixent allò que hi ha en mi i que no funciona (la manca d'amor, l'orgull que em tanca en mi mateix, l'egoisme que em fa incapaç de reconèixer les qualitats dels altres, les judicis i etiquetes injustes que poso als altres, marginant-los... en definitiva el meu pecat, tot allò que hi ha en mi i que trenca el projecte de Déu).

La intenció d'aquest reconeixement no és altre que la de voler-ho canviar, posar-ho davant de Déu, demanar perdó per tot allò que he fet de mal als altres, i desitjar una nova oportunitat per continuar creixent com persona, com fill i filla de Déu. Per això afegim aquest model de celebració de la reconciliació, que d'acord amb els mossens de la parròquia es pot fer en el grup.

Pregàries que ens poden ajudar a cloure l'activitat **DEMANEM LA JOIA DE SER HOMES/DONES NOUS**

El camí de Jesús és apassionat, però també és difícil, demanem ajuda per poder-lo recórrer:

- **Per que ens donem conte de que som limitats i necessitem la teva ajuda.**

Dóna'ns la teva força senyor.

- **Per que allunyem de nosaltres tot gest d'ira i violència.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

- **Per que tinguem un cor sensible, capaç de sentir com pròpies les misèries i patiments de l'altre.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

- **Per que siguem justos, senzills, i transparents, sense ganes d'engany ni d'aparentar el que no som.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

- **Per que siguem capaços de treballar per la pau i la reconciliació entre els homes.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

- **Per que no tinguem por a ser criticats i perseguits per defensar la veritat i la justícia.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

- **Per que Déu sigui la nostra més gran força, la nostra gran riquesa, el nostre tresor definitiu.**

Dóna'ns la teva ajuda, Senyor.

PREGÀRIA DE ST. FRANCESC

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau. On hi hagi odi, que jo hi possi l'amor.

On hi hagi ofensa, que jo hi possi el perdó.
On hi hagi discòrida, que jo hi possi la unió.
On hi hagi error, que jo hi possi veritat.
On hi hagi dubte, que jo hi possi fe.
On hi hagi desesperació, que jo hi possi esperança.
On hi hagi tenebres, que jo hi possi la llum.
On hi hagi tristesa, que jo hi possi alegria.
Fes que no cerqui tant
el ser consolat com el consolar,
el ser comprès com el comprendre,
el ser estimat, com l'estimar.
Perquè és donant que es rep.
Oblidant-se de si mateix
és com et trobes a tu mateix.
Perdonant és com s'obté el perdó.
Morint és com es resuscita per a la vida eterna.